

МАРТА
з вулиці
СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Дзвінка Матіях

МАРТА
з вулиці
СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Ілюстрації
Наталії Пастушенко

ББК 84(4УКР)
УДК 821.161.2-3
М 34

Дзвінка Матіяш

М34 Марта з вулиці Святого Миколая [Текст] : повість / Дзвінка Матіяш. – Львів : Видавництво Старого Лева, 2015. – 240 с.

ISBN 978-617-679-159-1

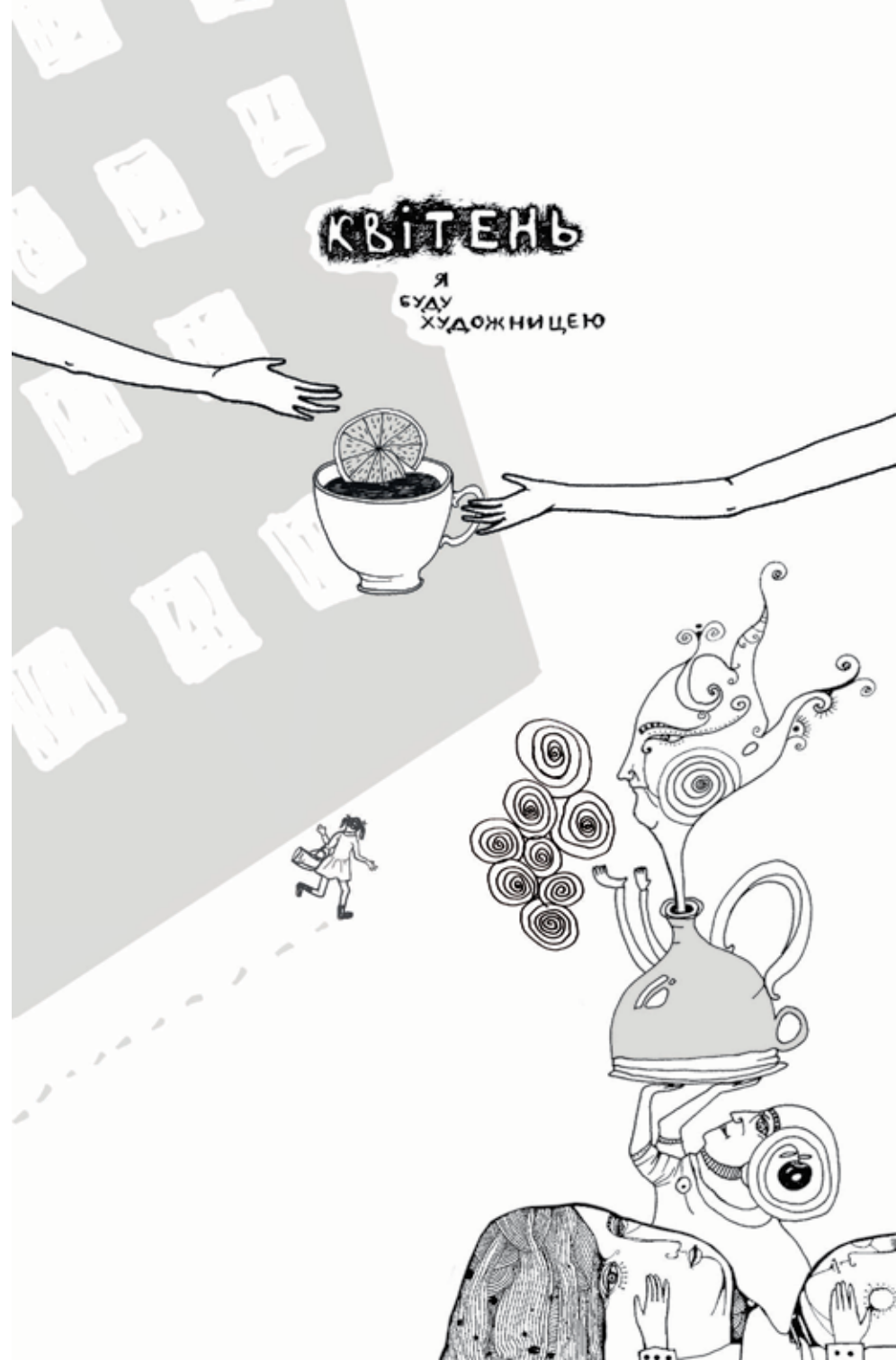
Повість Дзвінки Матіяш «Марта з вулиці Святого Миколая» адресована підліткам. Це історія дорослішання дівчинки, яка мріє стати художницею, становлення її як особистості. Це оповідь про життя її рідних і друзів, про творчість і натхнення, живопис і музику, любов і втрату. І про народження нового життя...

ББК 84(4УКР)
УДК 821.161.2-3

ISBN 978-617-679-159-1

© Дзвінка Матіяш, текст, 2015
© Наталія Пастушенко,
художнє оформлення, 2015
© Видавництво Старого Лева, 2015

Усі права застережено

Я дивлюсь у вікно. Сонячний промінь сліпить очі. Уявляю, що це не промінь, а золота нитка. Її можна намотати на палець – як золотий перстень. А можна змотати її у клубок. Теплий золотий клубок.

Ми з Капітоліною сидимо у ряду під вікном. Капітоліна ближче до вікна. У цьому місяці. А в травні ми поміняємось. Ми щомісяця міняємось. Щоб було чесно. Бо кожна хоче сидіти ближче до вікна.

Хмари на небі сьогодні також золоті. Колись я думала, що хмари – це подушки, на яких спить Бог. Уночі. А вдень розвішує їх по небу, щоб вони провітрилися. А коли небо безхмарне, то Бог у ті дні дуже зайнятий і не має часу займатись подушками.

Золоті подушки красиві.

Я люблю золотий колір. І взагалі люблю кольори. Всі.

Капітоліна каже, що не можна любити всі кольори. Так само як не можна любити всі слова. Але кольори – це зовсім інше. Та я не можу пояснити цього Капітоліні.

Для цього мені не вистачає слів. Капітоліна хмикає і каже, що я дивна. Я не звертаю на це уваги, бо Капітоліна часто так каже. Ще вона каже, що я химерна. Це майже те саме, але чомусь подобається мені менше. Я тоді дивлюсь спідлоба на Капітоліну. Просто мовчки дивлюсь.

Капітоліна відразу все розуміє:

«Ти що, образилась?»

Я не знаю, чи образилась. Просто не хочу, щоб Капітоліна називала мене химерною.

Капітоліна каже, що я ображаюсь надто часто. І що це ненормально.

Іноді я мовчу. Іноді – ні. Тоді ми сваримось. Але недовго. Я не люблю сваритись. Не люблю гаяти час на сварки. Капітоліна теж не любить сваритись. Ми миримось і йдемо їсти морозиво. Це якщо тепло. А якщо холодно, то купуємо собі заварні тістечка. Якщо ми посварились в школі, то спускаємось у їдальню і купуємо пиріжки з сиром і чай з цитриною. Цитрина схожа на золоте колесо. Я так довго розглядаю кружальце цитрини, що Капітоліна починає сміятись. І каже, що я могла би грати у німих фільмах комічні ролі.

«Тепер ніхто не знімає німих фільмів», – кажу я.

«Для тебе знімуть», – регоче Капітоліна.

І я також сміюся. І з'їдаю кружальце цитрини. Своє й Капітолініне.

«Як ти можеш їсти таку кислятину?» – кривиться Капітоліна.

Я багато чого можу – такого, що вона не може. І навпаки. Я не вмію свистіти. А Капітоліна вміє. Ми добре доповнюємо одна одну.

Я мружусь від сонця. Звісно, сонячний промінь не можна змотати у клубок. Із нього не можна зробити перстень. Це суперечить законам фізики і здорового глузду. Але я часто уявляю те, що суперечить законам здорового глузду. Часом я малюю те, що уявляю, а часом ні. Як захочеться.

Але зараз маю розв'язати рівняння, бо ж урок швидко закінчиться. Я люблю розв'язувати рівняння. А ще люблю писати у зошитах у клітинку. У мене гарний почерк. Каліграфічний. Це тому, що я гарно малюю. Писати – це те саме, що малювати. Я добре малюю літери. Красиво.

Я пишу в зошитах тільки гелевою ручкою. Тому що лінія виходить тоненька. І часто малюю гелевою ручкою.

Мені прийшла есемеска – телефон лежить біля мого розкритого зошита, звуковий сигнал і вібросигнал вимкнуті, тому екран телефона освітлюється і вгорі у лівому кутку з'являється конвертик. Я люблю отримувати есемески – люблю, коли мені пишуть.

Цікаво, від кого есемеска. Мабуть, від Поліни. Так воно і є.

«Сьогодні мені снилося що я кіт точніше кицька уявляєш марто пухнаста смугаста кицька я лежала в кошику і мурчала а потім мила лапкою шерсть щойно прокинулась і одразу пишу тобі цей сон хотів щоб я його тобі розповіла заходь після школи))))»

Есемеска справді від Поліни. Точніше, дві. Майже лист. Без ком і великих літер. Поліна каже, що пунктуація ускладнює життя. Я їй вірю.

Дзвенить дзвінок, ми з Капітоліною одночасно закриваємо зошити.

«Ходімо, – каже Капітоліна. – Чи, може, ти вже передумала?»

Ми йдемо обстрибувати школу на одній нозі. Точніше, це стрибатиму я, а Капітоліна спостерігатиме. Ми побились об заклад. Капітоліна вважає, що у мене нічого не вийде. А я певна, що вийде.

Капітоліна ще перед уроком повторила мені кілька разів:

«Нічого у тебе, Марто, не вийде».

Я ніколи нічого не обстрибувала, це правда. Але певна, що нашу школу я обстрибаю.

«Закладаюсь, що не вийде. На знайомство з Поліною».

«Закладаюсь, що вийде. На твої мартенси. Ти позичиш мені їх на один день».

«Проти годинникової стрілки чи за?»

«Проти», – чомусь мені здається, що обстрибувати школу можна тільки проти годинникової стрілки. Хоча все інше можна й треба за годинниковою стрілкою – крутити обруч, крутитись навколо нашої сливи, схопившись за її шкарубкий стовбур, малювати овал людської голови, перемішувати борщ, коли його солиш, розмішувати цукор у какао – я дуже люблю какао. Гарячий шоколад мені також смакує, але какао набагато краще.

Я стрибаю, а Капітоліна йде поруч. Не так просто, як здавалося, але й не так складно.

Я стрибаю на лівій нозі, тому що ліва нога у мене сильніша. А ще я пишу й малюю лівою рукою. У людей, які пишуть лівою рукою, права півкуля краще розвинена, ніж ліва. І ще у них добре розвинена інтуїція.

Капітоліна трохи цьому заздрить. Вона пише правою рукою. І каже, що її інтуїція переважно спить. Зате вона розсудлива й мислить логічно й тверезо. Чого не можна сказати про мене.

Моя інтуїція насправді також здебільшого спить. Не знаю чому. Але часом вона прокидається. І тоді я знаю щось наперед. Наприклад, що сьогодні мене викличуть на історії і треба добре підготуватися до уроку. Або що Капітоліна запізниться на нашу зустріч на двадцять хвилин. Тому можна не поспішати виходити з дому. І ще різні дрібниці. Нічого особливого.

А Капітоліна каже, що я вмію читати її думки. Тут вона помиляється. Я не вмію читати думок. І не хочу. Мені від самої думки про це трохи моторошно. Просто я добре знаю Капітоліну і вгадую, що вона збирається сказати. І ще я уважно слухаю і ніколи не перебиваю. А Капітоліна часто мене перебиває.

Наша школа збудована у формі літери «П», тому завертати за ріг доведеться кілька разів. Це не так зручно, як здавалося.

Капітоліна мовчить – вона не хоче говорити, щоб мене не відволікати.

«А то потім ти, Марто, скажеш, що моє базікання тобі заважало і ти через це програла заклад». Мені дивно, коли Капітоліна з таким серйозним виглядом мовчить. Для Капітоліни природно розмовляти, ставити питання і самій відповідати на них. А для мене природно слухати й запам'ятовувати.

Ось новий поворот, починається друга нога літери «П». Ще один поворот і ще один. Тепер дострибати до кінця стіни. Ще один поворот і залишається дострибати

до дверей. Дзвенить дзвінок, Капітоліна кривиться: вона не любить запізнюватися на уроки, бо і так постійно запізнюється. А ще, здається, вона програє заклад. Бо до шкільних дверей уже близько.

Доведеться їй позичати мені мартенси. Так смішно: позичати Марті – мартенси. Мартенси – взуття для Марти. І чому є Мартенси, а немає Капітолінсів?

«Ви не збираєтесь іти на урок, дівчата? Уже був дзвінок. Марто, зупинись, будь ласка. На наступній перерві ти зможеш ще пострибати. Якщо тобі не вистачає уроків фізкультури».

Це ж треба, щоб вчителька географії виглянула з вікна саме зараз і побачила нас. І чому вікна 27-го кабінету виходять саме сюди? А до шкільних дверей залишилося всього кілька метрів. Але я все одно зупиняюся, бо голос у вчительки географії такий владний, що, почувши його зненацька, кожен стане як вкопаний.

Капітоліна теж зупиняється і невдоволено дивиться на вікна 27-го кабінету. А потім на мене.

«Я програла». – І чому вчителі виглядають у вікна тоді, коли цього найменше чекаєш?

«Та ну, це нечесно. Якби Назви Столицю нас не покликала, ти би дострибала. І виграла».

«Ні, я програла. Я не мала зупинятися, а мала дострибати до дверей, щоб виграти заклад. А я зупинилася».

Ми підіймаємось на третій поверх і сперечаємось. Перед дверима кабінету №27 зупиняємось і ще трохи сперечаємось, тільки вже пошепки, бо Назви Столицю має дуже добрий слух.

Врешті вирішуємо, що Капітоліна все одно позичить на завтра мені свої мартенси. А я познайомлю